

KRISTIN HANNAH

Bestselerio LAKŠTINGALA autorė

Tikrosios spalvos



Pirma dalis

PRIEŠ



Kas yra aistra? Tai, be jokių abejonių, asmenybės tapsmas... Kūnas ir dvasia siekia save išreikšti per aistrą... Kuo toji aistra galingesnė, kuo laisviau reiškiamas, tuo baisesnis rodosi beaistris gyvenimas. Jei aistra užgęsta ar užgniaužiama, mes apmirštame ir ilginiui galime visai apleisti šį pasaulį.

— JOHN BOORMAN, KINO REŽISIERIUS

PROLOGAS



1979-ieji

Penkiolikmetė Vinona Grėj žvelgė į pajūrio rančą, kurioje gyveno jau keturios giminės kartos, ieškodama kokių nors pokyčių. Juos ištikusi netektis turėjo palikti pėdsakų — gal staiga nurudo vasaros pieva, gal neišsisklaidė tamsūs debesys, gal medį perskėlė žaibas... Kažkas turėjo pasikeisti.

Žvelgdama pro miegamojo langą ji galėjo matyti kone visą sodybą. Ties sklypo riba spietėsi nériniuotas šakas nuleidę milžiniški kedrai, vilnijančiose žaliose ganyklose palei tvoras vaikštinėjo arkliai, kanopomis mindydami aukštą žolę ir plūkdami ją į žalią košę. Ant kalvos, pasislėpusi miško gilumoje, stovėjo nedidelė trobelė, kurią surentė jos prosenelis dar tada, kai kūrėsi šiose žemėse.

Viskas atrodė kaip įprastai, bet Vinonos neapgausi. Prieš keletą metų netoli nuo čia, Vašingtono pakrantėje, šaltuose vandenyse pražuvo vaikas, ir ištisus mėnesius visi tik ir tekalbėjo apie šią tragediją. Mama Vinoną pasivedė į šalį ir įspėjo apie nematomus pavojus — povandenines sroves, galinčias nuskandinti net ir seklumoje, bet dabar ji jau žino, kad po kasdienio gyvenimo paviršiumi tyko ir kitokios grėsmės.

Nusigręžusi nuo lango, ji nulipo laiptais į kambarius, kurie nuo vakar ėmė atrodyti per dideli ir per tylūs. Ant mėlynais ir geltonais langeliais margintos sofos susirangiusi sėdėjo Vinonos sesuo Aurora ir skaitė. Liesa it pieštukas, kaulėta keturiolikmetė Aurora gyveno tą keistąjį tarpsnį, kai dar nesi subrendęs, bet jau nebe vaikas. Jos smakras buvo nedidelis, smailas, ilgi tamsiai rudi plaukai perskirti per vidurį.

— Anksti atsikėlei, Daigeli, — pratarė Vinona.

Aurora pakėlė akis.

— Nesimiegojo.

— Tai va... Ir man.

— Vivi Ana virtuvėje. Prieš kelias minutes girdėjau, kaip verkia, bet... — Aurora gūžtelėjo liesais petukais. — Nežinau, ką pasakyti.

Vinona žinojo, kaip labai Aurorai reikia kasdienybės pastovumo; šeimoje ji buvo taikdarė, toji, kuri visada stengiasi viską užglaistyti ir įstatyti į deramas vėžes. Nieko keista, kad ji atrodo tokia trapi. Dabar jų negalėjo nuraminti jokie gražūs žodeliai.

— Aš nueisiu, — pasakė Vinona.

Dvylikametę seserį ji rado piešiančią, sėdinčią prie geltono plastikinio stalelio.

— Sveika, Pupa, — tarė Vinona, pakedenusi seseriai plaukus.

— Labas, Žirniuk.

— Ką veiki?

— Piešiu mus, mergaites, — ji liovėsi piešusi ir pakreipusi galvą pažvelgė į Vinoną. Ilgi kviečių geltonumo plaukai atrodė lyg paukščio lizdas, žalios akys paraudusios nuo ašarų, bet ji vis tiek buvo labai graži — tikra Drezdeno lėlytė. — Mama galės pažiūrėti, žvelgdama iš dangaus, tiesa?

Vinona nežinojo, ką atsakyti. Anksčiau jai buvo labai paprasta tikėti — tikėjimas rodėsi savaime suprantamas, reikalingas kaip oras, bet dabar jau nebe. Į šeimą atšliūkinęs vėžys ją suskaldė į tokią daugybę šukių, jog atrodė, kad niekada nebesurinksi.

— Žinoma, — bespalviu balsu atsakė ji. — Prilipdysime piešinį prie šaldytuvo.

Vinona pasitraukė nuo sesers, bet nereikėjo pasitraukti, ji akimirkšniu tai suprato. Šioje virtuvėje prisiminimai apie mamą lydėjo kiekviename žingsnyje, pradedant rankų darbo kanarėle, mėlynomis languotomis užuolaidėlėmis, „Mountain Mama“ magnetuku ant šaldytuvo durelių ir baigiant dubeniu kriauklelių ant palangės. *Vine, greičiau, eime prie jūros, paieškosime lobio...*

Kiek kartų šią vasarą Vinona atsakė savo mamai? Ji buvo per daug užsiėmusi, kad vaikštinėtų su mama, per šauni, kad slankiotų po paplūdimį, tarp sutraiškytų austrių kiautų ir sudžiūvusių dumblių ieškodama nugludintų stikliukų.

Mergina nuėjo prie šaldytuvo. Atidariusi dureles, susirado pusę galono neapolietiško ledo. Ledų jai reikėjo mažiausiai, bet ką ji daugiau galėjo daryti?

Pasičiupusi šaukštą, Vinona pasilenkė virš stalo ir ėmė valgyti. Pro virtuvės langą ji matė nuo sodybos besidriekiantį purviną keliuką ir laukymėje stovinčią apspurusią raudoną pašiūrę. Prie pašiūrės stovėjo priekaba šešiams arkliams gabenti, ir link tos priekabos atbulas važiavo aplamdytas mėlynas tėčio sunkvežimis. Tėtis išlipo iš kabinos ir nuėjo prie priekabos.

— Tik nesakyk, kad jis vyksta į rodeo, — sumurmėjo Vinona, atidžiau žvelgdama pro langą.

— Aišku, kad važiuoja, — atsakė vėl pradėjusi piešti Vivi Ana. — Jis atsikėlė auštant ir nuėjo ruoštis.

— Rodeo? Turbūt juokauji, — į virtuvę atėjo Aurora ir atsistojo šalia Vinonos prie lango. — Bet... kaip jis gali?

Vinona suprato, jog turi prisiimti mamos vaidmenį ir paaiškinti, kodėl jau kitą dieną po žmonos laidotuvių tėčiui neatrodo nederama toliau gyventi įprastą gyvenimą, bet jai buvo sunku įsivaizduoti, kaip reiktų ryžtis taip pameluoti, nesvarbu, kad melas palengvintų seserų skausmą. O gal tai net nebūtų melas, gal visi suaugusieji taip elgiasi — tiesiog gyvena toliau, bet tokia tiesa dar nemalonesnė, ją būtų dar baisiau išsakyti. Tyla užsitęsė, Vinonai darėsi nejauku, ji neišmanė, ką pasakyti, ką daryti, kad skausmas palengvėtų, nors suprato, jog šios užduoties privalo imtis pati. Vyresnioji sesuo turi pasirūpinti jaunosios niosiomis.

— Kodėl jis veda iš ganyklos Klemę? — paklausė Aurora, imdama iš Vinonos šaukštą ir kabindama ledus.

Vivi Ana sukūkčiojo, riktėlėjusi puolė prie durų ir jas atlapojo su tokia jėga, kad durys trenkėsi į sieną.

— Jis parduoda mamos arklių, — drėbė Vinona.

Ji pyko, kad šito nesuprato pirmoji.

— Ne, neparduoda, — pratarė Aurora ir pažvelgė į Vinoną, laukdama patikinimo. — Ar galėtų parduoti?

Vinona jos nepaguodė. Užuoat ką pasakiusi, pasileido paskui Vivi Aną. Pribėgusi aikštelę prie pašiūrės, ji vos gaudė kvapą. Vinona sustojo šalia Vivi Anos.

Tėvas laikė Klemės pavadį. Saulė apšvietė nuo prakaito dėmėtą kaubojiškos skrybėlės viršų, atspindėjo lėkštelės dydžio sidabrinėje diržo sagtyje. Grubių bruožų tėvo veidas jai priminė šalia stūksančius kalnus — granito plokštumas ir šešėliuotas įdubas. Jokių švelnumo užuominų.

— Negali parduoti mamos arklio, — pasakė ji, sunkiai alsuodama.

— Aiškinsi man, ką turiu daryti, Vinona? — atkirto jis, įbedęs akis į ledus.

Vinona pajuto, kaip ima kaisti skruostai. Jai prireikė daug drąsos, kad prabiltų, bet neturėjo iš ko rinktis. Niekas kitas už ją nepakalbės.

— Ji myli... mylėjo šitą arklių.

— Negalime sau leisti šerti nereikalingo arklio.

— Aš jodinėsiu, — pažadėjo Vinona.

— Tu?

— Labiau pasistengsiu. Neleisiu sau bijoti.

— Bet ar rasime tau tinkamą balną?

Tvyrant nepakeliamai tylai, Vinona žengė pirmyn ir čiupo iš tėvo rankų pavadį. Tačiau judesys buvo per staigus, balsas per garsus, o gal dar kažkas nutiko, nes Klementina pasibaidžiusi metėsi į šoną. Pavadis įsirėžė Vinonai į delną, nutvilkė skausmas, ji susverdėjo ir vos nenukrito.

Šalia kaipmat atsidūrė Vivi Ana, ramindama Klementiną žodžiais ir prisilietimu.

— Ar viskas gerai? — sušnabždėjo ji Vinonai, kai arklys aprimo.

Vinona buvo taip sutrikusi, kad neįstengė atsakyti. Ji pajuto tėvo žingsnius, išgirdo, kaip po kaubojiškais batais žliugsi purvas. Jiedvi su Vivi Ana iš lėto gręžėsi jo pusėn.

— Vinona, tu visai nejauti arklių, — pratarė jis. Ji visą gyvenimą girdi šiuos žodžius. Iš kaubojaus lūpų baisiau išgirsti tiesiog neįmanoma.

— Žinau, bet...

Jis jos neklausė. Žiūrėjo į Vivi Aną. Tarp jų kažkas šmestelėjo, kažkokia žinutė, kurios Vinona neperprato.

— Ji labai narti kumelė. Be to, jauna. Ne bet kas ją suvaldys, — pasakė tėtis.

— Aš galiu, — įsiterpė Vivi Ana.

Taip, tiesa, ir Vinona tai žinojo. Dvylikametė Vivi Ana buvo drąsesnė ir smarkesnė, Vinona niekada tokia nebus.

Pavydas kirto lyg iš laidynės. Ji suprato esanti neteisi, gal net nedora, bet jai taip norėjosi, kad tėtis paprieštarautų Vivi Anai, kad smogtų gražiausiai savo dukrai aštriais prieštaravimo ašmenimis.

Tačiau jis taip pasakė:

— Tavo mama didžiutėsi, — ir padavė Vivi Anai apšiurusį mėlyną pavadį.

Vinona tarsi iš tolybių žvelgė į juodu nueinančius. Ji stengėsi galvoti, jog nieko baisaus, nesvarbu, ji tenorėjo, kad tėtis neparduotų Klemės, bet tai buvo melas ir jis neguodė.

Ji išgirdo, kaip atėjo Aurora; jau pasibaigus dramai, sesuo įkopė į kalvą.

— Kaip tu?

— Gerai.

— Svarbiausia, kad jis neparduos Klemės.

— Taip, — atsakė Vinona gailėdamasi, kad iš tikrųjų jai taip neatrodo. — Koks man skirtumas, kas tuo arkliu jodinėja?

— Būtent.

Tačiau po daugelio metų pažvelgusi atgalios į tą savaitę, kuomet

mirė mama, Vinona matė, kaip tas vienintelis veiksmas — perduotos vadelės — pakeitė viską. Nuo tos akimirkos pavydas tapo povandenine srove, marmančia jų gyvenime. Tik niekas tos srovės nematė. Bent jau tada.

PIRMAS SKYRIUS



1992-ieji

Vivi Anai atrodė, kad sausio 25-oji diena, kurios taip laukė, artėja be galo lėtai, visą amžinybę. Ir kai toji diena pagaliau išaušo, ji nubudo anksčiau nei įprastai. Dar gerokai prieš aušrai nušviečiant nakties dangų, nusimetė antklodę ir išlipo iš lovos. Šaltoje kambario tamsoje apsivilko neperšlampamą kombinezoną ir užsimaukšlino vilnonę kepurę. Pasiėmė nudėvėtas odines darbo pirštines, apsiavė didelius guminius batus ir išėjo į lauką.

Iš tikrųjų jai nereikėjo šerti arklių, tuo pasirūpins neseniai pasamdytas darbininkas, bet kadangi iš jaudulio nebegalėjo miegoti, pamane, jog bent ką nors naudinga nuveiks.

Mėnulio nebuvo, ji nieko nematė, tik vaiduokliškus sidabrinčius iš burnos virstančių garų kamuolius, tačiau tėvo žemes ji pažinojo kaip savo penkis pirštus.

Pakrantė.

Daugiau nei prieš šimtą metų jos prosenelis apsigyveno šioje vietovėje ir netoliese įkūrė miestą Oister Šorsą. Kiti vyrai pasirinko paprasčiau — tankiau gyvenamas teritorijas, lengviau pasiekiamas vietoves, bet tik ne Abelardas Grėjus. Jis perėjo pavojingas lygumas, per indėnų išpuolį neteko sūnaus, kitą sūnų pasiglemžė gripas, bet jis ir toliau stūmėsi vakarų kryptimi genamas svajonės — troškimo įsikurti šiame laukiniame atokiame Evergrino valstijos kampelyje. Jo pasirinktas žemės sklypas — šimtas dvidešimt penki akrai tarp šiltų mėlynų Hudo kanalo vandenų ir miškais apaugusių kalnų — buvo nepaprastai gražus.

Ji pakilo nedidele kalvele prie arklidės, pastatytos prieš dešimtį

metų. Po aukštomis medinėmis sijomis sutvirtintomis lubomis plytėjo didelė jodinėjimo arena, aptverta keturių skersinių tvora; rytinėje ir vakarinėje statinio pusėje buvo įrengta dvylika gardų arkliams. Kai ji atstūmė didžiules duris, pasigirdo lengvas spragtelėjimas — virš galvos užsižiebė lempos, ir akimirksniu sunerimę arkliai ėmė prunkšti tarsi reikalaudami pašaro. Ji visą valandą pašiojo iš pašiūrėje sukrautų kaugių šieno glėbius, krovė juos į aprūdijusį karutį ir vežiojo grublėtais cementiniais takais. Prie paskutinio gardo buvo prikalta medinė lentelė, ant kurios užrašytas retai kada minimas visas jos kumelės vardas — Klementina Žydroji Juosta.

— Sveika, mergyt, — ištarė Vivi Ana, atsklendusi medinės duris ir jas atitraukusi.

Klemė švelniai sužvengė ir priėjusi nugvelbė iš karučio kuokštą šieno.

Vivi Ana į metalines ėdžias įmetė du glėbius pašaro ir užstūmė duris. Kol Klemė sotinosi, Vivi Ana stovėjo šalia glostydama šilkinį stambios kumelės sprandą.

— Ar pasirengusi rodeo, mergyt?

Kumelė prigludo šonu prie Vivi Anos tarsi atsakydama ir vos neuversdama šeimininkės.

Per visus tuos metus po mamos mirties Vivi Ana ir Klementina tapo neperskiriamos. Kai tėtis liovėsi kalbėti ir pradėjo gerti, kai Viona ir Aurora džiovino smegenis mokykloje, Vivi Ana daugiausia laiko leido su šiuo arkliu. Kartais, kai nebeįstengdavo pakelti sielvarto ir tuštumos, ji smukdavo iš miegamojo ir bėgdavo į arklidę, o ten, kritusi ant kedrų pjuvenų, galiausiai užmigdavo prie Klemės kanopų. Net ir vėliau, kai Vivi Ana suaugo ir susirado daug bičiulių, ši kumelė taip ir liko geriausia jos draugė. Tik čia, saldžiai kvepiančiame rytinio sparno paskutiniame aptvare, ji galėjo pasidalyti didžiausiomis paslaptimis.

Ji paskutinį kartą paplekšnojo Klemei per sprandą ir išėjo iš arklidės. Kai grįžo namo, anglies pilkumo žiemos danguje jau matėsi karamelinė saulės dėmelė. Akimis aprėpusi horizontą ji regėjo plieno

pilkumo kanalo vandenį ir dantytas sniegu užklotas tolimų kalnų viršūnes.

Ižengusi į apytamsią sodybos namą ji išgirdo išdavikiškai girgždančias grindų lentas ir suprato, kad tėvas jau atsikėlė. Vivi Ana nuėjo į virtuvę, ant stalo išdėliojo indus trimis žmonėms ir pradėjo gaminti pusryčius. Vos įkišusi į orkaitę pašildyti blynus, išgirdo, kaip tėvas įėjo į valgomąją. Įpylusi kavos ir pagardinusi cukrumi, nunešė puodelį tėvui.

Jis paėmė iš dukters rankų puodelį, nepakėlęs akių nuo žurnalo *Western Horseman*.

Vivi Ana kurį laiką pastovėjo svarstydamą, ką galėtų pasakyti, kaip užmegzti pokalbį.

Apsivilkęs įprastais darbiniais drabužiais — gerokai padėvėtais „Wrangler“ džinsais ir languotais flaneliniais marškiniais, susijuošęs diržu su lėkštelės dydžio sidabrine sagtimi, už juosmens užsikišęs odines pirštines, — jis atrodė kaip kas rytą. Ir vis dėlto kai kas buvo kitaip — veide matėsi įsirežusios amžių išduodančios smulkios raukšlės.

Metai po mamos mirties jam nebuvo gailėstingi — vyro veido bruožai paastrėjo, žvilgsnis apsiblausė, po akimis atsirado maišeliai, nugara sulinko; jis vis kartojo, kad tokia laikysena — arklius kausančio kalvio skiriamasis bruožas, natūralus rezultatas, visą gyvenimą lenkus nugarą kalant į kanopas vinutes, tačiau netektis jį dar labiau suvarė į kuprą, Vivi Ana tuo neabejojo. Netikėtai užklupusios vienvėsvoris jį keitė ne menkliau nei ilgos valandos dirbiantis susilenkus. Dabar jis pasitempdavo tik kitų akivaizdoje, ir ji puikiai žinojo, kaip tėvui skausminga įrodinėti, kad gyvenimas jo nepalaužė.

Jis atsistojo prie stalo ir skaitė žurnalą, o Vivi Ana ruošė pusryčius.

— Klemė šį mėnesį per treniruotes kelis kartus nuostabiai gerai pasirodė, — pasakė ji, sėsdamasi priešais tėvą. — Tikrai manau, kad Teksase galime laimėti rodeo.

— Kur skrebutis?

— Pašildžiau blynų.

— Bet prie kiaušininės reikia skrebučio, juk žinai.

— Sumaišyk kiaušininę su skrudintomis bulvėmis. Nebeturime duonos.

Tėtis sunkiai atsiduso aiškiai susierzinęs. Jis reikšmingai nuvedė akimis į tuščią vietą prie stalo.

— Ar širyt matei Treivisą?

Vivi Ana pažvelgė pro langą arklidės pusėn. Darbininko niekur nesimatė. Traktoriaus laukuose nebuvo, prie arklidės durų nesimatė iš karučio.

— Arklius jau pašėriau. Jis turbūt taiso tvorą.

— Panašu, kad ir vėl parsivedei tikrą lobį. Jeigu liautumeisi gelbėjusi kiekvieną sužeistą arklį nuo šių apylinkių iki Jelmo, mums apskritai nereikėtų pagalbininkų. Tiesą sakant, mes net neišgalime jų samdyti.

— Tėti, jeigu jau prakalbome apie pinigus... Man reikia trijų šimtų dolerių už rodeo, kuris vyks šią savaitę, be to, kavos dėžutė jau tuščia.

Jis nieko neatsakė.

— Tėti?

— Tų pinigų man reikėjo sumokėti už šieną.

— Pinigų nebėra?

— Be to, ir mokesčiai dar nesumokėti.

— Vadinas, mums striuka, — pratarė Vivi Ana suraukusi kaktą.

Aišku, ji ir anksčiau buvo apie tai girdėjusi, visada žinojo, kad pinigų jie nedaug turi, tačiau dabar tasai nepriteklius pirmą kartą pasirodė toks akivaizdus. Staiga ji suprato, kodėl Vinona nuolat dejuodavo kartodama, jog būtina taupyti mokesčiams. Vivi Ana metė žvilgsnį į tėtį. Jis sėdėjo palinkęs į priekį, pasidėjęs ant stalo alkūnes. Seserys pasakytų, kad taip sėdėti nedera, bet Vivi Anai atrodė kitaip.

— Tau vėl skauda nugarą?

Jis neatsakė, tarsi nė nebūtų išgirdęs klausimo.

Vivi Ana atsistojo, nuėjo į virtuvę, atnešė ibuprofeno ir atsargiai padėjo tabletes ant stalo.

Jis plačia kalvio ranka paėmė dėžutę.

— Tėti, aš kaip nors gausiu pinigų. Ir šią savaitę laimėsiu. Gal net du tūkstančius dolerių. Nesijaudink.

Pusryčiauti jie baigė tylėdami, tėvas toliau skaitė žurnalą. Paskui atstūmė nuo stalo kėdę ir atsistojo. Imdamas prie durų ant kabliuko pakabintą prakaito dėmėmis išmargintą rudą veltinę kaubojišką skrybėlę, pasakė:

— Noriu tavimi didžiuotis.

— Ir didžiuosiesi. Iki, tėti.

Jam išėjus, Vivi Ana sėdėjo apnikta nerimo.

Beveik visus dvidešimt ketverius savo gyvenimo metus ji jautėsi tarsi lapelis ant vandens — plūduriuojantis arba nešamas srovės. Kelis kartus bandė ką nors pakeisti, bet visos pastangos (pavyzdžiui, kole-džas) nueidavo vėjais, ji vėl grįždavo prie šios žemės.

Jai čia patiko — viskas aišku ir paprasta. Ji mėgo būti su arkliais, juos treniruoti, džiaugėsi perteikdama savo patirtį mergaitėms spindinčiomis akimis, dievinančioms jos gebėjimą jodinėti. Jai buvo malonu, kad visas miestelis žino, kas ji tokia, kad gerbia ją ir jos šeimą. Vivi net oras puikiai tiko. Dauguma žmonių skundėsi užslenkančiomis pilkomis dienomis, niūrumu nuo lapkričio iki balandžio, tačiau jai visa tai buvo nė motais. Nėra lietaus, nėra ir vaivorykščių. Toks buvo jos *motto*, kurį pasirinko dar būdama dvylikos, stovėdama prie ką tik iškastos kapo duobės, stengdamasi dorotis su baisia, sunkiai suvokiama netektimi. Paskui ji pagalvojo, kad gyvenimas trumpas, todėl svarbiausia jį nugyventi linksmai.

Tačiau dabar atėjo metas suaugti. Dabar pagalbos reikėjo Pakrantės sodybai, o ne jai. Vivi gerai nežinojo, kaip ir ką keisti. Verslas ir planavimas nėra jos stiprybė, bet ji sumanesnė, nei kiti apie ją mano. Jai tereikia gerai viską apmąstyti.

Bet pirmiausia teks iš sesers pasiskolinti tris šimtus dolerių.

Paaiškins, kad tai bus gera investicija.

Vinona geidė būti dėmesio centre. Bet kur, visada. Nuošalė jai netiko. Koledže pakako vienos konstitucinės teisės paskaitos, ir ji išvydo savo ateitį. Dabar, sulaukusi dvidešimt septynerių, ji buvo susikūrusi tokį gyvenimą, kokio norėjo. Na, nevisiškai, savaime suprantama (ji dar nebuvo ištekęsusi, neturėjo vaikino, vaikų, nuolat grūmėsi su antsvoriu), bet beveik. Vinona buvo neabejotinai geriausia Oister Šorso advokatė. Visi žinojo, kad ji teisinga, savimi pasitikinti ir sumani. Visi kalbėjo, kad ji geras žmogus; ramu, kai toks žmogus šalia tavęs. Reputaciją Vinona brangino beveik taip pat, kaip ir įgytą išsilavinimą. Tėtis su Vivi Ana gali ir toliau atnašauti prie savos žemės altoriaus, bet ji, Vinona, išpažįsta platesnę religiją. Jai labiausiai rūpėjo bendruomenė ir jos žmonės. Taip, gerai, tebūnie Vivi Ana gražioji miesto širdelė, o Vinona sieks būti miestelio sąžine.

Ji ištiesė ranką, siekdama ant stalo stovinčio komutatoriaus, ir paspaudė mygtuką.

— Liza, maždaug po dešimties minučių čia rinksis savivaldybės taryba. Pasirūpink, kad pakaktų kavos.

Sekretorė nedelsdama atsakė:

— Jau pasirūpinta.

— Gerai, — Vinona pažvelgė į čia pat padėtą pluoštelį dokumentų — pora gamtosaugininkų ataskaitų, siūlomas žemės sklypo planas ir jos surašyta nekilnojamojo turto pardavimo sutartis.

Sutartis galėtų išgelbėti Pakrantę.

Taip, tiesa, galbūt susidariusi padėtis vertinama truputį perdant, juk sodybai negresia finansinis bankrotas ar dar kas nors. Galima sakyti, kad jų ūkis stumiasi pirmyn lengvai šlubčiodamas kaip vienas iš tų beviltiškų išbadėjusių arklių, kuriuos Vivi Ana nuolat gelbsti. Tėtis ir jos sesuo stengiasi sudurti galą su galu, kad sodybą išlaikytų, bet mokesčiai vis didėja ir didėja. Atšiaurios pakrantės sklypus auksu verčiantys jupiai dar neaptiko paslaptingojo Vašingtono valstijos kampelio, bet ilgainiui tikrai aptiks. Ilgai netrukus koks nors žemės supir-

kėjas susivoks, jog mieguistas jų miestelis įsikūręs nuostabaus grožio pakrantėje, apjuostoje Šveicarijos Alpes primenančių Olimpjos kalnų, o kai taip nutiks, tėtis supras sėdįs ant šimto dvidešimt penkių taip visų trokštamų akų. Dėl išaugusių mokesčių jam teks žemę parduoti arba tiesiog ją praras, tačiau atrodo, kad tokia neišvengiamybė šiuo metu akivaizdi tik jai, daugiau niekam. Tokie dalykai jau dabar vyksta visoje valstijoje.

Ji brūkštelėjo kelis sakinius į savo geltoną bloknotą — žodžius, kuriuos būtina pasakyti, kai su juo kalbėsisi. Jam būtina suprasti, kaip tai svarbu ir kad ji rado būdą jį išgelbėti ir apsaugoti. Lygiai taip pat svarbu, kad šį klausimą išspręs būtent ji. Gal tada tėvas pagaliau ims ja didžiuotis.

Suburzgė komutatorius.

— Vinona, jau visi susirinko.

— Kviesk į posėdžių kambarį.

Vinona įkišo dokumentus į popierinį aplanką ir siekė mėlyno švarkelio. Užsivilkusi švarkelį pastebėjo, kad per krūtinę jis pasidarė kiek ankštokas. Atsidususi nužingsniavo posėdžiauti.

Jos biuras buvo įsikūręs dideliame Viktorijos stiliaus name kam-piniame sklype, Oister Šorso centre. Namą ji įsigijo prieš ketverius metus ir kambarį po kambario suremontavo. Sutvarkytas buvo visas pirmas aukštas. Vargu ar kas galėjo pasakyti, kad šiose viešose erdvėse ko nors trūksta. Kitais metais ji imsis gyvenamųjų patalpų antrame aukšte. Jau turi susitaupiusi beveik visą reikiamą sumą.

Koridoriuje Vinona sustojo prie veidrodžio, kuris buvo ganėtinai didelis, kad jame matytų save visą: apvalus dailus veidelis, tamsiai rudos akys po lenktais juodais antakiais, putlios lūpos, Nacionalinės futbolo lygos puolėjo pečiai ir biustas, kurio pakaktų trims moterims. Išskirtinis jos bruožas — ilgi juodi plaukai — dabar nubraukti nuo veido ir tvarkingai surišti balta ir mėlyna elastine juoste.

Nutaisiusi šypsena ji įžengė ten, kur kadaise buvo veranda. Visa galinė siena — langai nuo grindų iki lubų ir senovinės prancūziškos durys. Pro stačiakampius stiklus matėsi žiemos nurudintas sodas, o už

jo — Krantinės gatvę nutūpę plytiniai ir mediniai namai. Vidury kambario stovėjo ilgas ąžuolinis stalas. Aplink stalą sėdėjo Oister Šorso miesto tarybos nariai ir jos tėvas, kuris tarybai nepriklausė, bet buvo kviečiamas į kiekvieną susirinkimą.

Vinona įsitaisė įprastoje vietoje stalo gale.

— Kuo šiandieną galėčiau jums padėti?

Šalia jos sėdintis miestelio dantų gydytojas Kenas Oteris plačiai nusišypsojo. Jis visada plačiai šypsodavosi ir sakydavo, jog tai — nemokama reklama.

— Norime pakalbėti apie rezervatą.

Ir vėl rezervatas...

— Jau esu sakiusi, kad jų neįmanoma sustabdyti. Aš manau...

— Bet juk tai *kazino*, — pasakė Mirtlė Mišelian; vien nuo tokios minties išraudo apskritas jos veidas. — Net nekyla abejonių, kad rasis ir prostitucija. Indėnai tokie...

— Liaukitės, — griežtai ją nutraukė Vinona. Ji nužvelgė sėdinčius prie stalo, išžiūrėdama kiekvienam į akis, o tada tęsė: — Pirmiausia, jie yra tikrieji amerikiečiai, ir jūs neturite teisės drausti jiems statyti kazino. Galite išleisti krūvą pinigų su jais kovodami, bet vis tiek pralaimėsite.

Jie dar kelias minutes pasiginčijo, bet pastaba apie dideles išlaidas prigesino gaisrą. Galiausiai jų pretenzijos nuvėso tarsi mirštantis variklis, ir visi pakilo eiti, dėkodami jai už sutaupytus pinigus ir pagalbą.

— Tėti? — pratarė ji. — Galėtum pasilikti?

— Po keturiasdešimt penkių minučių turiu būti Šeltone.

— Ilgai neužtruksi.

Jis linktelėjo, tiesą sakant, vos pastebimai palenkė galvą ir stovėjo sunėręs rankas, kol tarybos nariai išėjo. Kai kambaryje nieko nebeliko, Vinona grįžo į savo vietą gale stalo ir atsisėdusi atvertė popierinį aplanką. Peržvelgusi dokumentus ji pajuto užplūstantį pasididžiavimą. Planas buvo geras.

— Norėjau pasikalbėti dėl Pakrantės, — pratarė galiausiai pakėlus akis.

Ji nesivargino prašydama jo sėstis. Vinona jau buvo išmokusi šią pamoką — Henris Grėjus krusteli iš vietos tik tada, kai nori, ir eina tik ten, kur nori. Taškas. Mėgindamas įkalbinėti tik liksi kvailio vietoje.

Jis kažką suniurnėjo. Jos manymu, tai nebuvo konkretus žodis.

— Žinau, kokia dabar sunki tavo finansinė padėtis, bet Pakrantėje daug ką reikia tvarkyti. Tvoros visai išklypo, pasiūrė jau svyra ant šono, o mašinų aikštelėje vieną gražią dieną tikrai kas nors įklimps purve, jeigu neatsigabensime greiderio ir nepapilsime žvyro. Ką jau kalbėti apie mokesčius. — Ji pastūmė jam sklypo planą. — Galėtume parduoti dešimt akrų palei kelią — Bilas Dikonas dabar pat pasirengęs tau sumokėti penkiasdešimt penkis tūkstančius dolerių, arba galėtume žemę padalyti į sklypus po du akrus ir juos parduoti dvigubai brangiau. Taip ar kitaip, galėtume gauti pakankamai pinigų, kurie tau padėtų verstis keletą metų. Dievas mato, tu taip vargsti kaustydamas arklius — kasdien po septynis, — ji nusišypsojo tėvui. — Puikiai sumanyta, tiesa? Na, juk vis tiek tų akrų beveik nematai. Niekada jų nepasigesi, o...

Tėtis išėjo iš kambario ir trenkė durimis.

Vinona net krūptelėjo. Ko ji tikėjosi? *Ir vėl*. Ji žiūrėjo į uždaras duris, purtė galvą stebėdamasi, kodėl, būdama tokia sumani moteris, ji nuolat lipa į tą pačią purviną balą tikėdamasi, kad šįkart ten bus sausa. Ji tikra idiotė, jeigu vis dar viliasi tėvo palankumo.

— Tu — psichikos ligonė, — sumurmėjo pati sau. — Ir dar beviltiška.

Garsiai suburzgė ant stalo komutatorius, išblaškydamas jos mintis.

— Vinona, pirma linija skambina Lukas Konelis.

Ji paspaudė raudoną mygtuką.

— Sakei, Lukas Konelis?

— Taip. Pirma linija.

Vinona giliai įkvėpė, mėgindama suimti save į rankas, pakėlė ragelį ir atsiliepė:

— Vinona Grėj.

— Labas, Vine, čia Lukas Konelis. Ar mane prisimeni?

— Aišku, kad prisimenu. Kaip Montana?

— Dabar šalta ir balta, bet aš ne Montanoje. Aš čia, Oister Šorse.

Noriu su tavimi susitikti.

Ji sulaikė kvapą.

— Tikrai?

— Visi sako, kad tu — geriausia advokatė visame mieste... Na, nesistebiu. Norėčiau įsigyti pusę daktaro Murmano veterinarijos verslo, reikėtų pasikalbėti su tavimi dėl sąlygų. Ar galėčiau?

— Aa, tau reikia teisininko paslaugų, — ji nenorėjo sau pripažinti, jog nusivylė. — Žinoma.

— Ar galėtum rytoj ateiti į mano namus? Aš užsivertęs darbais. Paskutiniai nuomininkai paliko baisią netvarką. Na, ką pasakysi? Pri-griebtume alaus. Kaip senais laikais.

— Gal ketvirtą valandą? Kiek žinau, tokiu laiku jau galima atsi-pūsti.

— Puiku. Vine?... Laukiu nesulaukiu, kada susitiksim.

Vinona iš lėto deda ragelį — tarsi staiga oras būtų sutirštėjęs ir pavirtęs į vandenį, varžantį judesius. *Laukiu nesulaukiu, kada susitiksim.* Ji atsistojo ir išėjo iš posėdžių kambario, patraukė per vestibulį, kur už senovinio pietų stalo sėdėjo Liza ir didele žalia „IBM Selectric“ rašomąja mašinėle spausdino laišką.

— Išeinu, — pasakė Vinona. — Svarbūs reikalai. Grįšiu po valandos.

— Ursulai paskirsiu kitą laiką.

— Gerai.

Vinona išėjo iš ramybe dvelkiančio biuro ir betoniniu taku pa-traukė į nepriekaištingai sutvarkytą sesers plytinį namelį, stūksantį už dviejų kvartalų.

Atidariusi dailius medinius vartelius ji žengė į Auroros kiemą ir, priėjusi prie skalbinių džiovinimo patalpos durų, pabeldė.

Auroros teko laukti visą amžinybę; kai galiausiai atėjo, atrode

visai nusikamavusi. Iš abiejų šonų prie jos glaudėsi du keturmečiai vaikučiai — berniukas ir mergaitė.

— Ką tik prasilenkei su Vivi Ana. Ji pasiskolino tris šimtus dolerių rodeo. Sakė, kad tai — investicija.

— Šaltu veidu?

Aurora nusišypsojo.

— Juk pažįsti Vivi. Ji visada gauna ko nori.

Tai išgirdusi Vinona pervertė akimis, nors jiedvi abi žinojo, kad Aurora teisi. Dažnai atrodydavo, kad skaisčiausias saulės spindulys, aplenkęs kitus, nutvieksdavo būtent jų sesę.

— Ar ji išvyko į Teksasą?

— Taip, ką tik. Tikiuosi, tasai senas sunkvežimis atlaikys.

— Na, o jeigu subyrės, degalinėje ji sutiks Tomą Kruzą, — Vinona prasibrovė pro seserį ir nuėjo į ankštą užgriozdintą džiovyklą, kur visi horizontalūs paviršiai buvo nukrauti sulankstytų drabužių stirtomis. — Bet gal įvairovės dėlei galėtume pasikalbėti apie mane?

— Ateikit, vaikučiai, — pašaukė iš paskos eidama Aurora, — šiandien teta Vinona pikta. Nelįskit prie jos. Nežinia, kada pratrūks.

— Labai juokinga.

Aurora nusivedė Rikį ir Džeinę į antrą aukštą, — gal pasiūlys pamiegoti ar pažiūrėti televizorių, o gal dar ką sugalvos — nežinia, ko prasimano keturmečių dvynių motinos vėlyvą popietę. Po penkiolikos minučių Aurora vėl nusileido į apačią.

— Na, kas yra? — paklausė ji, atsistojusi vidury kambario.

Šiandien ji mūvėjo prigludusius juodus džinsus, vilkėjo švarkelį su paplatintais kimštais pečiais ir avėjo žemakulnius batukus. Tiesūs rudi plaukai buvo nubraukti nuo veido ir supinti į prancūzišką kasytę, ant kaktos tarsi stogelis pūpsojo vešlūs karčiukai.

Dabar, kai Aurora paklausė tiesiai, Vinona nebenorėjo sakyti tikrosios priežasties, dėl kurios čia atskubėjo. Kiek padelsusi pratarė:

— Pasakiau tėčiui, kad jam reikėtų parduoti galinius dešimtį akrų arba suskaidyti į smulkesnius ir tada parduoti.

— Taaaip... matau, mokaisi greitai kaip lemingas.

— Pakrantės sodyba nebeišsilaiko. Dėl ko dar Vivi Anai reikėtų skolintis susimokėti dalyvio mokestį? Ar pastebėjai, kaip nykia ten viskas atrodo?

Aurora prisėdo ant naujos pilkšvai rausvos sofos.

— Vine, negali jam įsakyti parduoti žemės. Tasai žmogus greičiau jau ims pardavinėti savo spermą.

— Bet juk kalbu apie kelis akrus, kurių jis nė nemato; tie akrai jam garantuotą finansinį saugumą.

Aurora atsilošė, barbendama ilgais raudonai lakuotais nagučiais į šalia stovintį blizgantį raudonmedžio staliuką.

— Žinai, prieš žengiant tokį žingsnį tau derėtų pasikalbėti su Vivi arba su manimi.

— Kodėl turėčiau...

— Suprantu. Tu manai, kad esi sumanesnė už mus, kad privalai visais rūpintis, nes esi vyriausia, bet, kaip Dievą myliu, Vine, kai ką nors įsikali į galvą, tematai atskirus medžius, o ne visą mišką.

— Aš tik bandžiau padėti.

Vinona prisėdo ant lašišos spalvos plytinio židinio krašto. Po minutėlės atsistojo ir priėjo prie lango. Iš čia ji matė galinį Auroros kiemelį, pritaikytą žaisti vaikams, ir tolėliau stovinčius namus.

Aurora suraukė kaktą.

— Nemačiau tavęs tokios sunerimusios nuo tada, kai Tonis Gibsonas tave pakvietė kartu praleisti savaitgalį.

— Susitarėme niekada apie tai nebekalbėti.

— Tu mėginai susitarti. Kaip galėčiau pamiršti vaizdelį, kai jis nusirengė ir liko tik su moteriškomis kelnaitėmis!

Vinona nebeištvėrė ir leptelėjo:

— Šiandien man skambino Lukas Konelis.

— Ohoo. Gūsis iš praeities. kažkas sakė, kad jis rengėsi studijuoti veterinariją.

— Jis grįžo į mūsų miestą ir ketina pirkti daktaro Murmano kliniką. Nori, kad peržvelgčiau dokumentus.

— Jis tau skambino kaip teisininkei?

— Na, taip sakė, — Vinona giliai įkvėpė ir galiausiai atsigręžė į seserį. — Ir dar sakė, kad labai laukia mūsų susitikimo.

— Ar Lukas žino, kad buvai jį įsimylėjusi?

Įsimylėjusi... Tai gerokai per menkas žodis apibūdinti tam, ką jautė, bet ji, žinoma, šito Aurorai nesakys.

— Rytoj ketvirtą su juo susitinku. Kaip manai, ar galėtum man padėti, kad gražiai atrodyčiau? Suprantu, jog tai titaniška užduotis, bet...

— Žinoma, — atsakė Aurora be menkiausios šypsienės.

— Kas yra? — paklausė Vinona. — Žiūri taip, tarsi kažkas būtų negerai.

— Nieko tau nesakysiu. Na, gerai, tik užduosiu vieną klausimą. Apie Luką, gerai? Tik apie Luką.

— Kaip suprasti?

— Tėtis visada norėjo Konelių žemės. Neapsimesk, kad nežinai. Ir tie žmonės jam patiko.

— Manai, eičiau į pasimatymą tik dėl to, kad sulaukčiau tėčio pritarimo?

— Kartais man atrodo, kad dėl to padarytum bet ką.

Vinona bandė nusijuokti, bet nepavyko. Kartais ir jai pačiai būdavo neramu. Kam dar ji ryšis, kad įtiktų tėvui?

— Visas šis mūsų pokalbis beprasmis, nes aš stora. Lukas niekur nenorės su manimi eiti. Niekada nenorėjo.

Aurora pažvelgė į ją gerai pažįstamu liūdnu žvilgsniu.

— Žinai, Vine, kuo tu mane stebini?

— Aštriu protu?

— Ne, o tuo, kaip labai klysti žvelgdama į veidrodį.

— O tas veidrodis sako: štai šeštą dydį nešiojanti buvusi šokėja, — Vinona atsistojo. — Ateik rytoj trečią, gerai?

— Ateisiu.

— Ir dar, Aurora. Niekam apie tai nepasakok. Ypač Vivi Anai.

Buvau įsimylėjusi labai seniai. Nenoriu, kad kas nors pamanytų, jog man ir dabar jis rūpi. Velnias, gal jis jau vedęs ir turi tris vaikus.

— Vine, aš visada patikimai saugoji tavo paslaptis.

Kitą popietę Vinona žiūrėjo į didžiulį veidrodį miegamajame. Jos dydžio drabužius nešiojančioms moterims mada nebuvo palanki — vargu ar ji taptų gražesnė apsivilkusi drabužių pakeltais pečiais, apsitempusi siaurais džinsais paaukštintu liemeniu ir apsiavusi kaubojiškus batus.

Aurora padirbėjo iš peties, ir Vinona tikrai vertino jos pastangas, bet kartais pastangos būna bevaisės; šįkart taip ir nutiko, mėginant paliekninti figūrą. Vinona nuspyrė batus ir, tiesą sakant, apsidžiaugė, kai šie bumbtelėjo į sieną. Vietoje ilgaaulių ji apsiavė gerokai nudėvėtus laivelius.

— Jis pamany, kad jam išvykus taip ir nesiliioviau valgyti.

Eidama prie automobilio ir važiuodama per miestą ji nuolat stengėsi sau priminti, kad vyksta į verslo susitikimą su žmogumi, kurį pažinojo, bet dabar nebepažįsta. Jai nevalia painioti praeities su dabartimi. Jos įsimylėjimas — vaikiškos paikystės, kurios negali ilgai trukti.

Vinona važiavo krantine, pro turistus viliojančias krautuvėles, išsirikiavusias palei kanalą, paskui, gale miestelio, pasuko į kairę. Čia driekėsi Pakrantės sklypo ribos. Ji negalėjo nepastebėti, kokios išklypusios sodybos tvoros. Ir vėl prisiminė vakarykštį susitikimą su tėvu. Išvažiavusi į greitkelių Vinona dar ketvirtį mylios judėjo pietų kryptimi ir jau tada įsuko į Luko žemes. Grėjaus ir Konelio sklypai ribojosi, todėl buvo matyti, kaip Luko žemės metų metus dirvonavo; net ir žiemą žolė čia buvo aukšta, suaugusi guotais. Per pastaruosius kelerius metus alksnių pridygo kaip piktžolių, ir dabar visas sklypas atrodė labai netvarkingai, tarsi pasišiaušęs. Pačioje aštunto dešimtmečio pradžioje pastatytą L formos namą verkiant reikėjo dažyti; kiemas buvo apžėlęs

visokiais krūmais — kadagiai rungėsi su rododendrais, besibraunančiais pro azalijų šakeles.

Vinona sustojo šalia didelio sunkvežimio ir išjungė variklį. „Jis tik nori tau parodyti dokumentus ir pasakyti, kaip miela tave matyti po daug metų. Paskui jis tave supažindins su savo žmona ir vaikais.“ Ji giliai įkvėpė ir išlipo iš automobilio.

Žolė, besidriekianti iki pat lauko durų, buvo nurudusi, šlapia. Eidama Vinona paliko pėdsakus, kurie akimirksniu prisipildė purvino vandens.

Prie durų ji persibraukė ranka per plaukus, kuriuos Aurora buvo taip kruopščiai sugarbanojusi ir supurškusi, tada pabeldė.

Jis atidarė kone akimirksniu; jai irgi pakako akimirksnio, kad su-prastų, jog papuolė į bėdą.

Mokykloje jis buvo aukštas, išstypęs ir kiek nerangus. Tie laikai jau praeity. Dabar jis aukštas, plačiapetis, liekno liemens, akivaizdu, kad lankosi sporto klube. Jo plaukai vis dar vešlūs, audinės kailiuko rudumo, gražiai paryškinantys žalias akis.

— Vine, — pratarė jis.

Ir tada jo veide nušvito šypsena — toji pati, kurią išvydus Vinonai atrodydavo, kad tuoj išlėks širdis.

— Lukai, — pralemeno ji. — Atėjau pažiūrėti dokumentų...

Jis čiupo ją į glėbį ir stipriai apkabino; Vinona jau buvo pamiršusi, kad galima taip apkabinti.

— Manai, kad taip paprastai leisiu geriausiai savo mokyklos laikų draugei paimiti dokumentus ir išeiti?

Jis čiupo ją už rankos ir įsivedė į vidų. Atsidūrusi kambaryje, kuris per tiek metų beveik visai nepasikeitė, ji pasijuto tarsi laiko mašinoje. Po kojomis buvo tas pats blausiai oranžinis purus kilimas, palei sieną stovėjo ta pati rudais, auksiniais ir oranžiniais langeliais marginta sofa, ant naktinių stalelių matėsi tos pačios gintaro spalvos stiklo lempos, puoštos karoliukais.

— Trūksta tik ultravioletinių spindulių lempos, — pasakė Lukas

nusišypsodamas, atidarydamas avokadų spalvos šaldytuvą ir imdamas du butelius alaus. — Čia atsiduoda pelėšiais. Nuomininkai turbūt buvo rūkaliai. Neprieštaraus, jeigu būsime lauke?

— Ne pirmą kartą.

Ji nusekė paskui Luką į didelį išbetonuotą kiemą; betoninė dangą buvo išlieta palei visą namo ilgį. Kairėje pusėje po truputį rūdijo kepsninė, palei tvorelę loveliuose matėsi tuzino sudžiūvusių pelargonijų stagarai, tačiau visa tai nenustelbė peizažo. Kaip ir Pakrantės sodyboje, iš šio sklypo atsivėrė vaizdas į kanalą, į vėlyvą popietę nurimusius sidabru švytinčius vandenį ir priešais stūksančius dantytus kalnus snieguotomis viršūnėmis. Abu sklypus skyrė tankiai suaugusių medžių juosta, todėl kaimynai galėjo džiaugtis privatumu. Jie sėdėjo dvivietėse sūpynėse; kadaise šios sūpynės Vinonai buvo nuostabiausia vieta visame pasaulyje.

— Manychiau, reikėtų pradėti nuo svarbiausių klausimų, — pasakė Lukas, atsikimšdamas butelį ir atsilošdamas ramiai pagurkšnoti. — Kai persikėlėme į Montaną, pradėjau studijas Vašingtono valstybiniam universitetui, ketindamas tapti stambių gyvūnų veterinaru. O kur tu baigei mokslus?

— Vašingtono universitete gavau bakalauro diplomą, baigiau teisės mokyklą.

— Maniau, kad pabėgsi ir keliausi po pasaulį. Nustebau išgirdęs, kad grįžai.

— Manęs reikėjo namuose. O tu? Ar buvai nukeliavęs į Australiją?

— Ne. Turėjau daug paskolų, reikėjo mokėti už mokslą.

— Suprantu, — ji nusijuokė, o kai nutilo, paaiškėjo, kad pasidarė per tylu. — Gal susituokei? — paklausė.

— Ne. O tu?

— Ne.

— Buvai įsimylėjusi?

Ji nesusilaikė ir atsisuko į jį.

— Ne. O tu?

Jis papurtė galvą.

— Turbūt dar nesutikau tinkamos merginos.

Vinona vėl atsilošė, nužvelgė platybės prieš akis.

— Tavo mamai turbūt labai nepatiko, kad išvykai.

— Nee, visai nieko. Karolina augina keturis vaikus, bet neturi vyro. Taigi mama beveik visada užimta. Be to, ji suprato, kad man jau padai svyla.

— Padai svyla?

— Kartais tenka leisti kitur ieškoti savo gyvenimo, — jis atsigėrė alaus. — Kaip gyvena tavo seserys?

— Gerai. Aurora prieš kelerius metus susipažino su Ričardu, jis — gydytojas; augina ketverių metų dvynius Rikį ir Džeinę. Man atrodo, kad jie gyvena gerai, bet nežinau, kaip iš tikrųjų jaučiasi Aurora. Ji nori, kad visi būtų laimingi, todėl mažai kalba apie tai, kas jai kelia nerimą. O Vivi Ana vis tokia pati. Spontaniška. Užsispyrusi. Pirmiau padaro, o tik paskui galvoja.

— Palyginti su tavimi, niekas negalvoja taip, kaip reikia.

Vinona nesusilaikė ir nusijuokė.

— Na, ką galiu pasakyti... Visada buvau sumaniausia.

Jiedu kurį laiką bičiuliškai tylėjo, žvelgdami į apleistus laukus, gerdami alų; paskui Lukas pratarė:

— Man atrodo, kad vakar mačiau iš degalinės išvažiuojančią Vivi Aną.

Vinona jo balse kažką išgirdo — kažkokią ypatingą gaidelę — ir sukluso.

— Ji išvyko į Teksasą. Per savaitgalio rodeo užsidirba pinigų. Ir dar susitinka su daugybe gražių kaubojų.

— Nesistebiu. Ji irgi graži, — atsakė jis.

Vinona visą gyvenimą girdi iš vyrų tokius pasakymus; po tokio sakinio paprastai būna ištariamas klausimas: *Kaip manai, ar ji eitų su manimi į pasimatymą?* Mergina sustingo, nuginė šalin visas viltis, kurioms taip kvailai buvo pasidavusi. „Stok į eilę“, — labai tyliai sušnibždėjo.

Tikrai, ką ji sau galvojo? Vinonai jis gerokai per gražus; pavojinga sau leisti ko nors tikėtis. Ypač dabar, kai jis pamatė gražiąją Vivi Aną.

— Gera sugrįžti, — galiausiai pasakė jis, bakstelėdamas petimi į petį kaip vaikystėje, kai jiedu buvo geriausi draugai, ir staiga išgaravo visi įspėjimai, visi nusistatymai.

— Žinoma, — atsakė ji, nedrįsdama į jį pažvelgti. — Gerai, kad grįžai namo.